

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΚΑΙΤΑΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΓ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, 1890. ΑΡΙΘ. 272

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.
 » » » 'Εξωτερικῶ φρ. 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 'Εν ὁδῶ Σταδίου ἀριθ. 26.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

ΘΡΗΣΚΟΙ ΠΙΣΤΟΙ

Ἐν Ἰνδοστάνῃ γενικῶς λατρεύεται θεὸς τις, ὃστις θεωρεῖται ὡς τὸ εὐμενέστερον πρόσωπον τῆς Βουδδικῆς Τριάδος, καὶ ἐνεσαρκώθη διὰ τὸ καλὸν τοῦ κόσμου εἰς περιστάσεις μεγάλου κινδύνου. Οἱ ὄπαδοι τοῦ θεοῦ τούτου φέρουσιν εἰς τὸ μέτωπον μέγα τι σημεῖον, λευκὸν εἰς τὸ μέσον καὶ ἑκατέρωθεν ἐρυθρὸν.

Τὸ σημεῖον τοῦτο ἐνίοτε μὲν φέρεται ὑπὸ παιδὸς παρισώντος αὐτὸν τὸν θεὸν Κρίσνα· τοιοῦτοι δὲ παῖδες παρευρίσκονται πάντοτε εἰς τὰς θρησκευτικὰς πανηγύρεις παρὰ τὸν Γάγγην ποταμὸν. Ἐνδύονται μεταξωτὰς ἐνδυμασίας καὶ χρυσοκεντήτους μαγδύας, ἐπὶ τῶν κεφαλῶν δὲ φέρουν σύμ-

πλεγμα πτερῶ, ταῶν (παγωνιῶν). Ἐμπροσθὲν τῶν τοποθετοῦν χαλκοῦν δοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ εὐσεβεῖς ρίπτουν μικρὰ νομίσματα, ὡς προσφοράς εἰς τὸν θεὸν Κρίσνα.

Θρησκοὶ Ἰνδοί.

Ἄλλοτε φέρεται ὑπὸ ἐπαίτου καλογήρου Βουδδιστοῦ, ὃστις λέγεται εἰς τὴν ἐγχώριον διάλεκτον Βαϊρατζῆς· οὗτος περιφέρεται ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, διηγούμενος θαυμαστὰ παραμύθια, κτλ. Καθὼς βλέπεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ φέρι στέμμα ἢ μίτραν ἀπὸ χάρτην ἐπίχρυσον, ἐπ' ὧμου δὲ ἔχει ράβδον, ἀπὸ τὰς δύο ἄκρας τῆς ὁποίας κρέμονται ἀπλοὶ ἔμπεριχοιτες ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ (Γάγγην) καὶ σκεπασμένοι με κίτρινον βαμβάκερον ὕφασμα.

Ὁ Βαϊρατζῆς οὗτος πορεύεται πρὸς τὴν Δεκά-

ραβα, μίαν τῶν ἱερῶν πόλεων τοῦ Κρίσνα

ἐνθα χύνει τὸ ὕδωρ τοῦ Γάγγη ἐπάνω εἰς τὸ ἱερόν εἰδωλόν. Ἐπειτα πάλιν ἐπιστρέφει εἰς τὸ Γάγγη, καὶ γεμίζει τοὺς ἀσχοῦς του καὶ μεταφέρει τὸ ὕδωρ εἰς μιαν ἄλλην ἱεράν πόλιν τοῦ Κρίνα, διότι ὑπάρχουν ἐπτα τοιαῦται — καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς πράττει δὲ τοῦτο ἀδιακόπως καθ' ὅλον του τὸν βίον!

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Συνέχεια)

Τότε ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν ἐπιστολὴν μὲ καθαρωτάτην Ἑλληνικὴν προφορὰν καὶ τόνον ἐκφραστικώτατον, οὕτως ὥστε ἡ Μύρτις ἠεροάζετο μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως τοὺς λόγους ἐκείνους, τόσοσιν πρωτακούστους, τόσοσιν παραδόξους πλὴν καὶ τόσοσιν συγχινητικούς! Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ πρώτου μέρους τῆς ἐπιστολῆς, ὁ γέρον ἔξηκολούθησε νὰ ὑμνῇ.

«Ἐἶναι τῶρα δέκα ἔτη ἀφ' οὗ τοῦ Εὐαγγέλιον τοῦτο, ἡ καλὴ αὕτη ἀγγελία, ἐκηρύχθη εἰς τὴν πόλιν μας, ὑπὸ τοῦ ἰδίου τούτου ἀδελφοῦ Παύλου. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅταν ἐκλήθην νὰ λάβω τὴν συνήθη θέσιν μου μεταξύ τῶν ἄλλων δικαστῶν ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Μὲ ὅποιαν ἀγανάκτησιν κατὰ τοῦ λεγομένου « σπερμολόγου » ἐκείνου ὑπῆγον ἐκεῖ, καὶ μὲ πόσον διαφορετικὰ αἰσθήματα κατήλθον! Καθὼς καὶ ἄλλοτε σὰς εἶπον, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἤμην ἐν Ἡλιοπόλει τῆς Αἰγύπτου, καὶ τὸ ὑπερφυσικόν ἐκεῖνο σκότος ἐπὶ τρεῖς ὥρας ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ἔφθασεν ἕως ἐκεῖ· ὅταν δὲ τὸ εἶδον ἀνεφάνησα « Ἡ ὁ Θεὸς τῆς φύσεως παύσει, ἢ πάντων τὸ τέλος προσεγγίζει! » Ἡμῶν νέος τότε, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶχον λησμονῆται, ὅταν δὲ ἤκουσα κλειότερα παρὰ τοῦ Παύλου περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἐπέισθην τελείως ὅτι πραγματικὴν ἀλήθειαν μοὶ ἔλεγε.»

Ἀφοῦ ὁ Διονύσιος (διότι οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ γέρον), ἐτελείωσε τὴν ὑμνίαν του, ἡ Μύρτις ἐψιθύρισε εἰς τὴν Μῆδειαν.

— Τώρα πρέπει νὰ ἐπιστρέψω, διότι ἄλλως δὲν θὰ μὲ ἀφήσουν νὰ ἔλθω ἄλλην φορὰν.»

— Θὰ ἔλθῃς λοιπὸν πάλιν; ἠρώτησεν ἡ Μῆδεια ζωνῶς:

— Μάλιστα, μὲ εὐχαρίστησιν, ἀν ἡμῶν δεκτῆς,» εἶπεν ἡ Μύρτις.

— Δεκτῆ! Ἡμεῖς προσευχόμεθα ὑπὲρ ὅλων ὅσοι κατοικοῦν εἰς τὴν πόλιν μας, ὅπως φωτισθοῦν νὰ ἀφήσουν τὰ εἰδωλά των καὶ προσκολληθοῦν εἰς τὸν Σωτῆρα.»

— Νὰ ἀφήσουν τὰ εἰδωλά των; ἠρώτησεν ἡ Μύρτις τί ἐννοεῖς;

— Ἐννοῶ ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ σωθῇ δι' Αὐτοῦ, εἰάν δὲν παύσῃ τοῦ νὰ προσκηνῇ τὰ εἰδωλά, τὰ ὅποια μάλιστα Ἐκεῖνος βδελύσσεται!

— Λοιπὸν ἐγὼ δὲν ἐμπορῶ νὰ προσεύχωμαι εἰς Αὐτὸν εἰάν δὲν παύσω τοῦ νὰ πλέκω στεφάνους διὰ τὴν Φλώραν, καὶ νὰ κάμνω σπονδὰς εἰς τὴν Ἀθηνᾶν; ἠρώτησεν ἡ Μύρτις λυπηρῶς.

— Ὅχι, δὲν δύνασαι; ἀπεκρίθη ἡ γραῖα ἀπρέπει νὰ ἐκλέξῃς ἐν ἐκ τῶν δύο, ἢ τὴν Ἀθηνᾶν ἢ τὸν Χριστόν!»

Μὲ τὴν συνομιλίαν ταύτην, εἶχον ἤδη ἀναχωρήσει ἐκ τῆς συναθροίσεως καὶ εἰσέλθει εἰς τὴν πόλιν. Καθὼς δὲ ἡ γραῖα ἐστράφη νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ ἡ Μύρτις τῇ εἶπε μὲ ὕφος ἀνήσυχον.

— Δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω εἰς αὐτὴν τὴν περιστασίαν.

— Κόρη μου, θὰ προσευχηθῶ ὑπὲρ σοῦ καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Κύριος θὰ σὲ βοηθήσῃ καὶ θὰ σὲ φωτίσῃ τί νὰ κάμῃς.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, τὴν ἀπεχαιρέτησε, καὶ ἡ Μύρτις ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδόν.

ΚΕΦ. Γ'.

Ἡ Μύρτις, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν, εἰσῆλθε χωρὶς διόλου νὰ σταθῇ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἐφεστῖους θεοὺς, ὧν τὰ εἰδωλά ἴσταντο πάντοτε εἰς τὸ πρόθυρον. Οὐτε, διερχομένη τὸ ἄτριον, ἐστάθη νὰ κάμῃ τὴν συνήθη ὑπόκλισιν πρὸ τῶν ἀγαλμάτων τῆς Φλώρας καὶ τῆς Ἑστίας. Ἐβιάζετο νὰ φθάσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της διὰ νὰ σκεφθῇ μὲ τὴν ἡσυχίαν της περὶ ὅλων, ὅσα ἐκείνην τὴν ἑσπέραν εἶχεν ἀκούσει, ἰδίως περὶ τῶν τελευταίων λόγων τῆς Μῆδειας.

Νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς θεοὺς της! Εἰς ἄλλους ἴσως νὰ ἐφάνιντο ὅτι ἦσαν ἀπλᾶ εἰδωλά — ἐκ λίθου ἢ μετάλλου — ἀλλ' εἰς τὴν Μύρτιν ἦσαν πρόσωπα ζῶντα καὶ ἐνεργοῦντα — ὄντα πραγματικά, τὰ ὅποια ὅταν δυσηρεστοῦντο κατὰ τινος, ἦσαν πολὺ ἐπιφοβα. Καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν της δὲν τὴν ἔμελε τόσοσιν πολὺ, ἀλλὰ μήπως τὴν ἐδικηθοῦν οἱ θεοί, στρέφοντες τὴν ὀργὴν των κατὰ τοῦ προσφελούς της ἀδελφοῦ Κλεομένου!

Οὕτω μὲ τοιαύτας ἀμφιβολίας καὶ στενοχωρίας δεήθηθεν ἄλλην τὴν νύκτα ἄκνους. Γραῖά τινος δούλη, ἥτις ἰκοιμᾶτο εἰς τὴν παρακειμένην κλίνην ἐξύπνησε δύο ἢ τρίς, καὶ ἤκουσε τὴν Μύρτην στρεφομένην ἐδῶ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ ἀναστενάζουσαν ἐλαφρῶς, καὶ ἐλυπήθη τὸ κοράσιον νομίσασα ὅτι κλαίει, διότι ἔχασε τὴν εὐνοίαν τῆς κυρίας ἀπεφάσισε δὲ νὰ ἠμυλῆσῃ τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν Βαλερίαν καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ συγχωρήσῃ τὴν Μύρτην καὶ νὰ τὴν δεχθῆ ἄλλοτε ὡς θαλαμηπόλον τῆς.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΟΜΙΛΙΑ

ΡΟΔΟΝ ΑΧΑΡΙΣΤΟΝ.

Εἰς τὰς ἄλλας αὐτὰς τὰς ἐρήμους
Ῥόδα τις φυτουργεῖ εὐάνθη,
Ἄ εἰς γαίας, νὰ ἴδῃ, γονίμου,
Πᾶς φιλόθεμος ἐπιποθεῖ;

Πῶς τεσσάρων ἀνέμων δριμύτης;
Τίς ἰσχὺς μουσικῆ σταθερά;
Πῶς ψυχρὸς καὶ σκληρὸς σταλακτιτῆς;
Πῶς χεῖν κοιλία, παγερά;

Πῶς παράγουσι πάλλευκα ῥόδα,
Ἄμοιροῦντα σκληρῶν ἀκανθῶν,
Ἐκεῖ ὅπου σπανίως τὸν πόδα
Διαβάτης μεταίρει ἑλθῶν;

Ἐκεῖ ὅπου ἡ λύσσα στοιχεῖων
Ἄγριυθεῖ, καὶ φρίσσει, ὡς θῆρ,
Ἐκεῖ ῥόδα τῶν πάντων σπανίων
Φυτουργεῖ τοῦ Κυρίου ἡ χεῖρ.

Καλλιπέταλα ῥόδα ὠραία,
Ἄμοιροῦντα ἀγγέλων μορφῆς,
Προσκυνοῦσας τὸν Πλάστην λαθραῖα
Με κυμᾶνσαις πολλῶς καὶ στεροφῆς;

Ἄνθολόγος λοιπὸν ὡς τὰ βλέπει,
Ἐν κολλῇ κολυμβῆ χαρμονῇ*
Καὶ προσκλίνων ἀπληστῶς ἐν δρέπει.
«ὦ! Τί σπάνιον ῥόδον!» φωνεῖ.

«Ἄθρον ῥόδον, σὺ μόνον δὲν φέρεσαι»
«Ὅπλ' ἀκάνθινα, βέλη χλωρά.»
«Ἄν λοιπὸν σὲ λυτρώσω θὰ χαίρῃς»
«Τοῦ τυράννου σου τούτου Βορρά;»

Ἐλθὲ ῥόδον—ἴδου σ' ἐκφυτεύω
Νὰ σὲ βάλω εἰς γόνιμον γῆν
Ἐγὼ μόνος μου θὰ σὲ κλαδεύω
Καὶ ποτίζω ἐσπερας κ' αὐγῆν.

Τί ἀπέγνε; Μὴ ἐμαράνθη,
Ψυχὴν ἔχον μεστὴν κικριῶν;
Ἢ μὴ σύρριζον κατεξηράνη
Μητριᾶς γῆς τὸ γάλα πῖον;

Οὐδαμῶς ἄλλ' ἐθάληθη, ἐτράφη,
Φυτευθεὶς εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν
Εἰς τὰ εὐφρα ταῦτα δ' ἐδάφη,
Ἄντι μάννα, τοῦ δίδοι χολήν.

Φαῦ! ἄντι μὲ τερπνὸς εὐωδίας
Κατὰ πᾶσαν Ζεφύρου πνοὴν
Ν' ἀνταμείβῃ τὰς τόσας θωπείας,
Τῷ παράγει αἱμάτων ῥοήν.

*Ἄν δέ, διὰ νὰ μυρίσῃ,
Κύψῃ ῥόδον νὰ δρέψῃ μικρὸν,
Ὅς τις ὄφις ἀκάνθινος νυσσει
Εὐεργέτιδας χεῖρας πικρὸν.

Νῦν τὸ στέλεχος κατεξωπλίσθη
Ἐκ πολλῶν νυκτῶν ἀκανθῶν
Ἄνθολόγος δ' ὁ τάλας ἐπλήσθη
Δι' ὀδῶν, ἀντι δὲ ἄνθων.

Καὶ τυφοῖς τὸ μυστήριον δῆλον.
Εἶναι τῶν ἀχαριστῶν εἰκόν'
Ὅτι πρὸς τὸν εὐεργέτην καὶ φίλον
Ἄποδίδουσι φόρον κακόν.

*Ἐν Πειραιεῖ, 15 (13) 1889.

ΜΑΡΙΑ ΚΕΝΤΟΥΡΗ.

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΥΡΙΟΣ.

«Εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου!» ἐκραξε νέος τις μὲ ὑπερηφάνειαν, διὰν φίλος τις προσεπάθει νὰ τὸν καταπέσῃ νὰ πύσῃ ἀπὸ μίαν ἐπιχειρίσιν, τὴν ὀκλίαν εἶχεν ἀρχίσει. «Καλὰ εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ φίλος, ἀλλ' ἐσκέφθησεν ποτὲ πόσου ὑπεύθυνος εἶναι ἡ θέσις αὐτῆ; Ἐσκέφθησεν ὅτι μίᾳ τοιαύτῃ θέσει ἔχει μεγάλην εὐδούνην;»

«Ὁ κύριος πρέπει νὰ σχεδιάζῃ τὸ ἔργον, τὸ ὅποσον πρέπει νὰ γείνηται καὶ νὰ προσέχῃ ὥστε νὰ γίνεταί καλῶς. Πρέπει δὲ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ κάλλιστα ἀποτελέσματα διὰ τῶν καλλίστων μέσων. Πρέπει νὰ προσέχῃ εἰς τὰ ἐμπόδια καὶ τὰ ἀκρόατα, καὶ νὰ ἐπιτηγῇ ὥστε πᾶν πρῶγμα νὰ πηγαίη ὀρθῶς, ἄλλως θὰ ἀποτύχῃ.»

«Ναί! νὰ ἦσαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σου πρέπει νὰ ἔχῃς καθαρὰν τὴν συνείδησίν σου, νὰ καλλιεργῆς τὴν καρδίαν σου, νὰ κυβερνᾷς τὸ ἦθος σου, νὰ διευθύνῃς τὴν θέλησίν σου, καὶ νὰ διδάσκῃς τὴν κρίσιν σου. Εἶσαι κύριος πολὺ δυσκόλου ἔργου, καὶ ἐὰν δὲν ἐξουσιάζῃς ὅλα ταῦτα, αὐτὰ ἐπὶ τέλος θὰ σὲ ἐξουσιάζουν.»

«Ἔχεις δίκαιον, φίλε μου,» ἀπεκρίθη ὁ νέος, καὶ τώρα θὰ παραιτήσω τὴν ὀκλίαν ἔχω κατὰ νοῦν ἐπιχειρίσιν. Ὁ Σαοὺλ ἠθέλησε νὰ ἦναι κύριος ἑαυτοῦ καὶ ἀπέτυχε, ἀπολέσας τὴν βασιλείαν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του. Ὁ Ἡρώδης ἐπέ-

της ὁ Ἰουδας ἀμαύως. Κανείς δὲν εἶναι ἐκάνδς διὰ τοιοῦτον ἔργον. Εἰς εἶναι ὁ μόνος Κύριος, ὁ Χριστός, καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ ὅλοι πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα, καὶ τότε διαθεήματα πηγαίνου καλὰ!

Ἡ ἀγάπη οὐρανόσ.

Πρὸ πολλῶν αἰώνων—κατὰ τὸ ἔτος 1095—ἐγένετο μεγάλη ἀναστάσις εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ὁ

λοι—μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ πένητες, βασιλεῖς καὶ γεωργοὶ ἐσηκώθησαν νὰ ἐκστρατεύσων εἰς τὴν Παλαιστίνην, διὰ νὰ ἀποδιώκων τοὺς Σαρακηνοὺς ἢ Μωαμεθανοὺς ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον. Τὸ κίνημα τοῦτο καλεῖται εἰς τὴν ἱστορίαν ἡ πρώτη Σταυροφορία. Δυστυχῶς ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐξεκίνησαν, πολλὰ ὄλιγοὶ ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τὴν πατρίδα των· πολλοὶ ἀπέθανον ἀπὸ τὰς κακουχίας καὶ στερήσεις καθ' ὁδόν, ἄλλοι ἐφονεύθησαν εἰς τὴν μάχην, καὶ ἄλλοι πάλιν ἠχμαλωτίσθησαν ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν καὶ εἰμειναν πολλὰ ἔτη δούλοι καὶ ἀνδράποδα αὐτῶν. Μεταξὺ τῶν ἀχμαλωτισθέντων ἦτο καὶ νεαρός τις Ἄγγλος, ὁστις, γενόμενος ἀνδράποδον πλουσίου τινὸς Σαρακηνοῦ ἠναγκάσθη νὰ ἐργάζεται καλλιερῶν τὸν κήπον τοῦ κυρίου του. Τοιαύτη ἐργασία δι' ἓνα πολεμιστὴν ἦτο πολὺ ἐξευτελιστικὴ, τοῦτο δέ, καθὼς καὶ ἡ ἀπέλπισία τοῦ νὰ ἐπανακτήσῃ ποτὲ τὴν ἐλευθερίαν του, ἔκαμαν τὸν νέον πολὺ μελαγχολικόν.

Ἄλλ' ἡ θυγάτηρ τοῦ κυρίου του πολλάκις περιεπάτει εἰς τὸν κήπον καὶ παρετήρει τὴν μελαγχολίαν του. Ἐλαβε δὲ συμπάθειαν ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν της καὶ τῷ ὤμιλεν ἐνίοτε λόγους παρηγορητικούς. Αὐτὸς δὲ τῆς διηγέτο πολλά περὶ τῆς μακρυῆς του πατρίδος. Ἐπὶ τέλους ἡ κόρη ἤρchiσε νὰ σκέπτεται πῶς νὰ τῷ δώσῃ μέσον νὰ δραπετεύσῃ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μέρος ὅπου ἦσαν, ἦτο παράλιον, κατάρθρωσε νὰ τῷ εὕρῃ θέσιν εἰς ἓν ἔνδον πλοῖον τὸ ὅποιον ἐπεριμένετο εἰς τὸν λιμένα. Τὴν νύκτα λοιπὸν ἀνοίγει τὴν θύραν

τοῦ κήπου, δίδει εἰς τὸν δούλον ὀλίγα χρήματα καὶ τῷ λέγει· «Ἰδοὺ, ἐπίστρεφον εἰς τὴν Ἀγγλίαν σου!»

Αὐτὸς κατ' ἀρχὰς δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἀφήσῃ ἐκείνην νὰ ὑπόσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ πατρὸς της. Ἄλλ' ἡ κόρη ἐπέμνηεν, ὥστε ὁ νέος τὴν εὐχαρίστησε μὲ δάκρυα καὶ τῇ εἶπε, «Τότε καὶ σὺ πρέπει νὰ δραπετεύσῃς ταχέως· νὰ ἔλθῃς δ' εἰς τὸ Λονδίνον καὶ νὰ ζητήσῃς τὸν Βέκκετ, καὶ ἐγώ, θὰ σὲ νυμφευθῶ!»

Ὁ νέος ἀφίκετο ἀσφαλῶς εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ κόρη ἔμεινεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἐπὶ τινα χρόνον, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὸν χωρισμὸν τοῦ ὅθεν μίαν νύκτα ἐδραπέτευσε καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν διὰ νὰ ἀναζητήσῃ τὸν ἠγαπημένον της.

Δύο μόνον λέξει:

Ἄγγλικὰς ἐγνώριζε— «Λονδίνο» καὶ «Βέκκετ», τὰς ὁποίας εἶχε μάθει παρ' αὐτοῦ τοῦ ἴδιου, καὶ ἐπανάλαμβάνουσα αὐτὰς ἐπορεύετο. Ἐπιβᾶσα Ἀγγλικοῦ πλοίου, εἶπε, «Λονδίνο», καὶ ὁ πλοίαρχος τὴν ἐδέχθη καὶ τὴν ἔφερον ἀσφαλῶς εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Φθάσασα ἐκεῖ καὶ εὐρούσα διὴ ἡ πρωτεύουσα ἀπέχεν ἀκόμη πολὺ, ἐξεκίνησε περὶ, λέγουσα εἰς ὁποιοδήποτε συνήντα, «Λονδίνο». Τέλος ἐφθάσεν εἰς τὸ Λονδίον, τὸ ὅποιον τότε δὲν εἶχε βεβαίως 4,000,000 κατοίκων διπλῶς τὴν σήμερον, ἀλλ' ὅπως δὴποτε ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη πόλις. Ἐβέκετ, Βέκετ, ἤρχισε τότε νὰ λέγῃ ἡ ἐνὴν κόρη, καὶ οἱ διαβάται ἐκύτταζον μὲ ἐκπλήξιν. Ἐπὶ τέλους ἕως κάποιος γνώριμος τοῦ Βέκετ ἐνόησε ποῖον αὐτὴ ἀναζητεῖ καὶ τὴν ὠδήγησε πρὸς ἐκεῖνον. Ὁ Βέκετ τὴν ἐνηγκαλίσθη τρυφερῶς μὲ δάκρυα συλλογιζόμενος πόσα δεινὰ ὑπέφερον ἡ

Ἡ ἀγάπη ὁδηγός.

πιστὴ αὐτὴ κόρη ταχέως δὲ καὶ τὴν ἐνυμφεύθη.

Οὗτοι ἦσαν οἱ γονεῖς τοῦ διασήμεου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Ἀρχιεπισκόπου τῆς Κανταβριγίας, Θωμᾶ Βέκετ. Ἡ ἀνωτέρω ἱστορία ἐλήφθη ἐκ τινος παλαιοῦ Ἀγγλικοῦ βιβλίου, εἶναι δὲ καθ' ὅλα ἀληθὴς καὶ ἀπίστος. Τὸ αὐτὸ βιβλίον προσθέτει τὸ ἔξης ὡς ἐκμύθιον ἐκ τῆς ἱστορίας ταύτης· «Ὅπως τὸ δνομα τοῦ ἠγαπημένου της ὠδήγηε τὴν κόρην ἐκείνην ἕως τὸν ἀνεῦρε διὰ μέσου πολλῶν περιπετειῶν, οὕτως ὁ Λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ ἡμέτερος· ὁδηγός, διὰ μέσου τῶν παρασκευῶν τοῦ κοσμικοῦ βίου, εἰς τὸν λιμένα τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ ἀναπαύσεως.»

Ο ΒΑΛΑΑΜ.

Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι βιβλίον ἀληθείας, ἀμερο-

τεθειμένος τὰς ἀμαρτίας τῶν μεγάλων ἁγίων Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, Δαβὶδ, Πέτρου καὶ ἄλλων. Μεταξὺ τῶν ποικίλων προσώπων, περὶ τῶν ὁποίων πραγματεύεται ἡ Γραφή, περὶ τῶν θεῶν κατέχει ὁ Βαλαάμ, ὁ υἱὸς τοῦ Βοόρ. Ὁ ἄνθρωπος

Ὁ Βαλαάμ.

ἀήπτως ἐκθέτουσα τὰς καλὰς καὶ κακὰς πράξεις, οὗτος εἶναι μίγμα τι ἀντιθέτων διαθέσεων· ἀφ' αἱ καὶ τοὺς ποικίλους χαρακτήρας τῶν φίλων καὶ ἐνὸς μὲν δεκνύει σέβας καὶ ὑπακοὴν εἰς τὸν ἁ- τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀμερόληπτον ἐκφέρου- ληθῆ Θεόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀγάπην πρὸς τὰ δῶρα- σα περὶ αὐτῶν κρίσιν. Τοῦτου ἐνεκα βλέπομεν ἐκ- και τὰς τιμὰς καὶ τὴν δόξαν, τὰ ὁποῖα τῷ προδέ-

φερον ὁ βασιλεὺς Βαλάκ ἄφ' ἑνὸς εἶχε ῥητὴν ἐκφράσιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἀφ' ἑτέρου τὸν μέγαν πειρασμὸν τοῦ χρήματος καὶ τῆς δόξης. Ὅθεν ἀντὶ τὰ κείνη τὰ ὡτά του εἰς τὰς παρακλήσεις καὶ ὑποσχέσεις τὰ ὁποῖα ὁ βασιλεὺς τῷ ἔπεμψε δευτέραν φοράν, διὰ τῆς πρεσβείας καὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν δώρων, ἐδέχθη τὰ δῶρα καὶ παρεκάλει τοὺς ἀπεσταλμένους νὰ μείνωσι παρ' αὐτῷ τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ τὴν ἐπομένην πρωΐαν θὰ ἐδίδεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἠθέλε τῷ εἰπεῖν, ἐλπίζων, ὅτι ὁ Θεὸς πράγματι θὰ τῷ ἐδίδει τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ! Καὶ τῷ ὄντι οὕτω συνέβη. Ὁ Θεὸς βλέπων τὴν ἐπιμονὴν του, καὶ μετὰ τὴν δοθεῖσαν εἰς αὐτὸν ῥητὴν ἀπαγορεύσειν, τῷ δίδει τὴν ἄδειαν, ἀλλὰ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀγίας αὐτοῦ βουλῆς.

Δὲν ἠθέλησεν ὁμοῦ νὰ ἀφήσῃ ἀνεξέλεγκτον τὴν διεστραμμένην αὐτοῦ διάθεσιν. Ὅθεν ἔπεμψε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ κατ' αὐτοῦ ἐν τῇ ὁδῷ, εἰς ἣν ἐπορεύετο μετὰ τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ βασιλέως Βαλάκ, καὶ μετεχειρίσθη τὴν ὁδὸν του, διὰ νὰ τῷ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπορεύετο εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὅτι ἠδύνατο, ἂν ἠθέλε, νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν. Τῷ ἐπέτρεψεν ὁμοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ εἴπῃ ὅ,τι Αὐτὸς ἠθέλε βάλει εἰς τὸ στόμα του.

Ἀλλὰ καὶ τὸ μάθημα τοῦτο, ὡς φαίνεται, δὲν τὸν ὠφέλησε, διότι ὅταν ἐφθάσαν εἰς τὸ μέρος ἀφ' ὅπου ἠδύνατο νὰ ἴδωσι τὸν Ἰσραὴλ ἐστρατοπεδευμένον εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Μωάβ, διέταξε νὰ οικοδομηθῶν ἐπὶ βωμοῦς καὶ νὰ θυσιάσων ἐπὶ ἐκάστου αὐτῶν ἓνα μόσχον καὶ ἓνα κριόν, φανταζόμενος ἴσως, ὅτι διὰ τούτων ὁ Θεὸς εὐαρεστούμενος ἠθέλε τῷ ἐπιτρέψει νὰ ἐκκληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Βαλάκ, νὰ καταρασθῇ τὸν Ἰσραὴλ.

Ἀφού ὁμοῦ αἱ θυσίαι ἐγένοντο, ὁ Κύριος ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα τοῦ Βαλαάμ εὐλογίαν, ἀντὶ κατάρως—εἰς γλώσσαν ποιητικὴν μίαν ἐκφραστικὴν, καὶ οὕτως ὁ Θεὸς μετεχειρίσθη καὶ αὐτὴν τὴν κακίαν τὴν πρὸς ὄφελος τοῦ λαοῦ του.

Ἡ ἱστορία αὕτη τοῦ Βαλαάμ μᾶς δεικνύει, ὅτι ἀνθρώπος τις δύναται νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀληθῆ Θεὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ καὶ ὁμοῦ νὰ μὴ εἶναι εὐσεβὴς—δύναται νὰ ἔχη εἶδος τι σεβασμοῦ καὶ φόβου πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ὁμοῦ ἡ καρδία του νὰ κλῖνῃ πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, ἥτις ἐπὶ τέλους θὰ ἐπιφέρῃ τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ, ὅπως συνέβη εἰς τὸν Βαλαάμ, ὅστις ὡς μανθάνομεν ἐκ τῆς Γραφῆς, μὴ δύνησθε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Βαλάκ τοῦ νὰ καταρασθῇ κατ' εὐθείαν τὸν Ἰσραὴλ καὶ οὕτω νὰ ἐπέλθῃ καταστροφὴ ἐπ' αὐτόν, συνεβούλευσεν αὐτόν νὰ σύρῃ τοὺς Ἰσραηλίτας εἰς ἁμαρτίαν διὰ γυναικῶν, διὰ δὲ τοῦ πλαιγίου τούτου τρόπου ἐπέφερε μέγαν ὄλεθρον εἰς αὐτούς, ἀπώλεσεν ὁμοῦ καὶ οὗτος τὴν ζωὴν του διὰ μαχαίρας εἰς τινὰ μάχην, τὴν ὁποίαν συνῆψαν οἱ Ἰσραηλίται με τοὺς Μωαβίτας καὶ οὕτως ἔλαβε τὰ ἐπιχειρὰ τῆς κακίας του.^α

Πόσον τρομερὸν πρᾶγμα εἶναι νὰ παίξῃ τις ἢ νὰ περιποιῆται τὸν πειρασμὸν! Ἐὰν ὁ Βαλαάμ ἐκλείεν ἀπαξ καὶ διὰ παντός τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὡτά του εἰς τὰ δῶρα, τὰς ὑποσχέσεις καὶ τὰς παρακλήσεις τοῦ βασιλέως Βαλάκ, καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς θὰ ὠφέλειτο. Προσέχετε λοιπὸν, τέκνα μου, ἀπὸ τὸν πειρασμὸν, ὥστε ἅμα σὰς παρουσιασθῆ τοιοῦτος, διὰ μᾶς καὶ διὰ παντός νὰ τὸν ἀποφεύγετε, ἂν ἐθέλετε νὰ ἦσθε ἀσφαλεῖς.

ΥΠΗΡΕΤΙΚΟΣ ΣΥΝΑΒΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ.

Πρὸ πέντε ἐτῶν ἰδρῶθη ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τινος εὐσεβεῖς χριστιανούς μία ἐταιρία, τὰ μὲν μέλη τῆς ὁποίας εἶναι ἀποκλειστικῶς μικρὰ παιδία (ἀγῶρια καὶ κοράσια) δὲ δὲ σκοπὸς ἡ ἀνακούφισις τῶν πτωχῶν.

Ἡ μεγάλη ἀξία τοῦ Συνδέσμου τούτου ἔγκειται εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀπλότητα, περιλαμβάνει δὲ παιδία ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν Διαμνηστρομένων ἐκκλησιῶν.

Οἱ μικροὶ ἑταῖροι, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸν Σύνδεσμον τούτον, δὲν ὑπόκεινται εἰς ἄλλην ὑποχρέωσιν εἰμὴ «νὰ προσπαθοῦν πᾶσαν ἡμέραν νὰ κάμνῃ ἕκαστος μίαν καλὴν πρᾶξιν.» Παρακαλοῦνται δὲ νὰ μεταχειρίζονται καθ' ἐκάστην μίαν βραχείαν καὶ ἀπλὴν προσευχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ζητοῦν παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ τὰ βοηθήσῃ νὰ ἦναι «φιλόφρονα, φιλόστοργα καὶ ὠφέλιμα εἰς τοὺς ἄλλους.» Κατ' ἐξοχὴν δὲ συνιστᾶται ἡ ἀνάγκη τῆς φιλοφροσύνης εἰς τὴν οἰκίαν. Τὰ δὲ νεώτερα παιδία διδάσκονται νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τὰς ἀνάγκας τῶν ἐνδεῶν καὶ πασχόντων.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὰ παιδία ταῦτα ἐργάζονται κυρίως διὰ τοὺς πτωχοὺς τῆς χώρας, κιβώτια δὲ ἐπὶ κιβωτίων μὲ ἐνδύματα καὶ παιγνίδια στέλλονται εἰς διάφορα μέρη τῆς χώρας διὰ νὰ χαροποιήσων τὰς λυπημένους καὶ πτωχὰς καρδίας. Ἀλλ' εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὰ ἔργα τῶν παιδιῶν τούτων πωλοῦνται καὶ τὸ εἰσπραττόμενον πᾶσιν στέλλεται εἰς τοὺς Ἰσραηλοστόλους, οἱ ὁποῖοι κηρύττουν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ξένας χώρας.

Εἰς τῶν κλάδων τοῦ Συνδέσμου τούτου, ἐν τῇ Νέᾳ Ἰόρκῃ, ἐκτίσθη μίαν ἐκκλησίαν διὰ τοὺς ἀυτόχθονας Ἀμερικανούς (Ἰνδοὺς) διὰ χρημάτων, τὰ ὁποῖα συνελέχθησαν διὰ μεγάλης θυσίας καὶ ἀνταπαρηγήσεως τῶν παιδιῶν τούτων.

Εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Νέας Ἰόρκης πόλιν Βρούκλιν, τὰ νοσηλευόμενα εἰς τὴν «αἰθροῦσαν τῶν παιδίων» παιδία, ἂν καὶ πολὺ πτωχὰ, καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν χωλὰ καὶ νοσῶν ἢ ἄλλως πως βλαμμένα σωματικῶς, ἐστειλαν πέριον 100 φράγκα εἰς ἓν μικρὸν πτωχὸν παιδίον Κινέζον. Ἄλλος δὲ τις κλάδος προσπαθεῖ νὰ συλλέξῃ 25,000 φρ., διὰ νὰ ἀγοράσῃ μίαν κινητὴν σκηνὴν δι' ἓν νοσοκομεῖον τῶν παιδιῶν!

Ὁ σύνδεσμος οὗτος τῶν παιδιῶν ἔχει ἤδη κλάδους εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ γίνεται αἰτίος μεγάλων καλῶν. Ἐν Ἀμερικῇ ὅπου πάντα τὰ πρᾶγματα βαίνουν μὲ μεγάλην ταχύτητα οἱ

κλάδοι του Συνδέσμου τούτου πολλαπλασιάζονται θαυμασίως.

Ήτο καιρός, καθ' ὃν τὰ παιδιά ἐθεροῦντο βάρως τῆς κοινωνίας καὶ τῆς οἰκογενείας, ἔχοντα χρεῖαν φροντίδων καὶ ἐξόδων μεγάλων, χωρὶς αὐτὰ νὰ δύνανται νὰ πράττουν τίποτε διὰ τοῦς ἄλλους. Ὁ Σύνδεσμος οὗτος ἀποδεικνύει ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ παιδιά δύνανται νὰ γείνωσι μέσα εὐλογίας καὶ χαρᾶς ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἀσθενειῶν, τῶν θλίψεων καὶ τῆς πτωχίας, εὐχόμεθα δὲ τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων χωρῶν νὰ μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα ἐν Ἑλλάδι.

— Ἡ ζωὴ τοῦ ἱατροῦ δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς τρεῖς περιόδους εἰς τὴν πρώτην ἑμμένει εἰς μόνον ὄσα ἐδιδάχθη εἰς τὴν ἱατρικὴν σχολὴν. Εἰς τὴν δευτέραν, πιστεύει εἰς ὅσα ὁ ἴδιος ἐγνώρισεν ἐκ πείρας. Εἰς τὴν τρίτην καθ' ἣν οὔτε εἰς τὴν μίαν, οὔτε εἰς ἄλλην πιστεύει.

— Οἱ Κινέζοι ὀδοντοἱατροὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ πόνος σσηπτός δοντροῦ προέρχεται ἀπὸ εἶδος σκώληκος, ὅστις ἐμφυλθεὶς εἰς τὴν κοφάλα τοῦ ὀδόντος, κατορθώνουν δὲ νὰ πείσουν τοὺς ἀσθενεῖς περὶ τούτου δεικνύοντες εἰς αὐτοὺς τὸ μαῦρον ἄκρον τοῦ νεύρου!

πλήθος μελισσῶν ἐπηγαίνοῦντο. Πόσον ἐργατικά ἦσαν αὐταὶ αἱ μέλισσαι! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Εὐαγγελία. Ἄλλὰ ἐπρόθεσε μεγαλοφώνως, «Διατὶ πηγαίνετε καὶ ἔρχεσθε με τὴν βίαν»;

— Δὲν ἤξεύρεις, κοριτσάκι μου, εἶπον τότε αἱ μέλισσαι, ὅτι ἡμεῖς συνάγομεν μέλι; Ἡ ῥαβεν ἐδῶ αὐτὸ τὸ καλὸν ἄνθος, τὸ ὅποιον ἔχει ἓνα σωρὸ μέλι!

Ἡ Εὐαγγελία.

— Καλά, ἀλλὰ διατὶ βιάζεσθε τόσο πολύ»;

— Δὲν βιάζομεθα, εἶπον αἱ μέλισσαι. Ἡμεῖς ἔχομεν σύστημα καὶ τάξιν εἰς τὴν ἐργασίαν μας καὶ δὲν κάμνομεν τίποτε βιαστικόν, διότι τὸ βιαστικὸν γίνεται χωρὶς τάξιν. Δὲν βλέπετε πῶς ἐργαζόμεθα, τακτικά, ταπεινά, φεύγομεν καὶ ἐρχόμεθα πάλιν, τακτικά καὶ ἀδιακόπως; Αὐτὸ δὲν εἶναι βία. Μὲ τὴν βίαν ποτὲ δὲν προκόπτει κανεὶς! Ἡμεῖς ὅμως δὲν κάμνομεν ἔτσι.

Ἡ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Ἡ μικρὰ Εὐαγγελία ἐπεριπάτει μίαν ὥραιαν πρωΐαν εἰς τὸν κηπὸν τῆς κρατοῦσα τὸ βιβλίον εἰς τὸ χέρι καὶ προσπαθοῦσα νὰ μάθῃ τὸ μάθημά της. Ἄλλὰ μὲ τὰ ἄνθη καὶ τὰ δένδρα καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τὰς πεταλούδας, δὲν εἴμποροῦσε νὰ μελετήσῃ! Ἐστάθη λοιπὸν ἐμπρὸς εἰς ἓν μεγάλον κίτρινον ἡλιοτρόπιον, ὅπου

ἡμεῖς ἔχομεν μίαν τάξιν ἓνα σκοπὸν, καὶ τὸν ἀκολουθοῦμεν πάντοτε. Δὲν χάνομεν τὸν δρόμον, διότι πετῶμεν κατ' εὐθεΐαν.

Καὶ ἡ Εὐαγγελία ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ὅλας τὰς μελλίσσας νὰ ψάλλουν μαζὺ «Δουλειά, δουλειά—τακτικά, τακτικά—κατ' εὐθεΐαν, κατ' εὐθεΐαν!» Καὶ τὸ παράδειγμα τῶν μελισσῶν τὴν ὠφέλησε πολύ, διότι ἀμέσως ἐοκέφθη ὅτι καὶ αὐτὴ ἔχει δουλειάν καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὴν κάμνῃ καὶ αὐτὴ τακτικά, τακτικά, καὶ

νά μή τὴν ἴμισοκάμνη! Καὶ ἡ Γραφή λέγει
«Ὅ,τι εὐρίσκει ἡ χεὶρ σου νά κάμη, κάμνε το
μέ ὄλην τὴν δύναμίν σου!»

Βλέπεις, κόρη μου, ἔρχεται ὁ χειμῶν καὶ
πρέπει νά προετοιμασθῶμεν. Ἰσως εἰς ἐσὲ φαί-
νεται τὸ καλοκαίρι ὅτι θὰ διαρκέσῃ διαπαντός
ἐοῦ ἐμπορεῖς νά παίξῃς καὶ νά χορεύσῃς τὸ
καλοκαίρι. Ἡμεῖς ὅμως πρέπει τὸ καλοκαίρι νά
ἐργαζώμεθα, διὰ νά μή ἀποθάνωμεν ἀπὸ πεῖ-
ναν τὸν χειμῶνα. Πρῶτον κατασκευάζομεν τὴν
κηρήθραν μας, ἀπὸ καθαρὸ ἄσπρο κηρί. Ἐ-
πειτα πρέπει ὄλαις ταῖς τρύπαις τῆς κηρήθρας
νά ταῖς γεμίσωμεν μὲ ὕρατον ξανθὸ μέλι. Ἐ-
πειτα ἔχομεν τὰ μικρά μας νά θρέψωμεν, ὅπου
πεινοῦν. Τί λές, εἶναι νά μή ἐργάζεται κανεὶς;
Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν καιρὸν οὔτε νά ἴσοκἀ-
μῶμε τὴν ἐργασίαν μας!

— Μά, πῶς ἠξεύρετε τὸν δρόμον καὶ ἐπι-
στρέφετε κάθε φοράν εἰς τὸ μελίσι, ἐνῶ καμ-
μίαν φοράν πηγαίνετε ἀρκετὸν διάστημα;

— Ἄ, κόρη μου, πετῶμεν κατ' ἐϋθεῖαν.
Βλέπεις αὐτὴν τὴν πεταλούδαν ἐκεῖ πέρα, πῶς
πετᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐπάνω, κάτω, δεξιὰ ἀριστε-
ρὰ, χωρὶς καμμίαν τάξιν; Ἐ, αὐτὴ ἡ πετα-
λούδα βγάζει καὶ αὐτὴ μέλι ἀπὸ τὰ ἄνθη, ἀλλὰ
ποτὲ δὲν βάζει οὔτε μίαν σταλαγματιάν κατὰ
μέρος, ὥστε νά ἔχη τὸν χειμῶνα νά φάγῃ!

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ.

Κύριε συντάκτα τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων.

Θὰ παραχωρήσῃτε ὀλίγον τόπον εἰς τὴν μικράν σας
ἀξιόλογον Ἐφημερίδα τῶν Παίδων εἰς πρόσωπον, τὸ ὁ-
ποῖον ἐνδιαφέρεται καὶ εἶχε καὶ εἰσέτι ἔχει νά κάμη
πολύ μέ παιδία, περὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν ὁποίων ἡμεῖς
ἐν Ἑλλάδι εἴμεθα πολὺ ὀπίσω τῶν ἄλλων ἐθνῶν; Ἐὰν
θελήσῃτε νά πράξητε τοῦτο, κολακεύομαι νά πιστεύσω
ὅτι αἱ περὶ ἀνατροφῆς πρὸς τὰς μητέρας παρατηρήσεις
μου, τὸ προῖον πολυχρονίου πείρας καὶ ἀναγνώσεως περὶ
τοῦ ζητήματος τούτου, δὲν θὰ ἀποθοῦν ἄκαρποι εἰς τὰς
ἐπιθυμοῦσας νά δοκιμάσωσιν αὐτάς. Θὰ ἀπευθύνω δὲ τὰς
παρατηρήσεις μου ταῦτας εἰς τὰς μητέρας, διότι ἡ ἀ-
νατροφὴ τῶν τέκνων ἀνήκει φυσικᾶ εἰς αὐτάς. Καὶ

1. Ἡ προσοχὴ σας πρέπει νά στραφῇ πρὸ παντός ἄλ-
λου κατὰ τῆς φιλαυτίας. Ἡ φιλαυτία εἶναι ἡ μεγάλη
καὶ ἐμπεριπλέκουσα ἀμαρτία τῶν ἡμερῶν μας. Οἱ νέοι
γίνονται φιλαυτοὶ ἐκ νηπιότητος, διδασκόμενοι νά σκέ-
πτωνται πολὺ διὰ τὸν ἑαυτῶν τῶν — διὰ τὰς ἰδικὰς τῶν
ἀναπαύσεις, διὰ τὰς ἰδικὰς τῶν τρυφηλότητας, διὰ τὰς
ἰδικὰς τῶν ἡδονῶν καὶ πολὺ ὀλίγον διὰ τοὺς ἄλλους.
Συναυξάνουν καὶ ἐδραιοῦνται εἰς τὴν φιλαυτίαν, ὅθεν
ἀδύνατον νά κατασταθῶσι λαμπροὶ καὶ εὐγενεῖς χαρ-
κτῆρες, ὅταν ἀνδρωθῶσιν οἱ τοιοῦτοι.

2. Εἰς τὴν ἀποχήν. Τὸ παιδίον δὲν δύναται ὡς ὁ
ἠλικιωμένος νά ἠσσεύῃ ἀτιμωρητῆ, δὲν δύναται νά
ἀπέχη τροφῆς ἐπὶ πολὺ χωρὶς νά ἐπιφέρῃ καθ' ἑαυτοῦ
νόσον «Τὰ παιδία, ὡς τὰ ὄρνιθα, πρέπει ἀδιακόπως νά

σκαλίζου κατὰ τι,» εἶπε ποτε Ἄγγλος τις παιδαγωγός,
καὶ εἶναι ἀληθές—ὁ μικρὸς τῶν στόμαχος ἀπολύτως ἀ-
πκτεῖται τοῦτο.

«Ὁ στόμαχος σας εἶναι ὅπως τὸ δέον νεαρὸς,
καὶ ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τροφῆς γεντᾷ τόσους.» (Σταϊκπῆρος.)

Ἄλλ' ὅμως ἂν καὶ ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τροφῆς εἶναι ἐπι-
βλαθὴς εἰς τὰ παιδία ἢ κατὰχρησις εἶναι οὐχὶ ὀλιγώ-
τερον βλαπτικῆ. Ὅθεν εἰς τοῦτο πρέπει νά τηρῆται ὁ
χρυσὸς κανὼν τῆς μετριότητος.

3. Εἰς τὴν ἀκρίβειαν. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἦναι
ἀκριβής, ὀφείλει νά διδαχθῇ τὴν ἀκρίβειαν ἐκ νεαρῆς
ἡλικίας, ἄλλως οὐδέποτε θὰ δυναθῇ νά μάθῃ αὐτὴν, ὅταν
ἠλικιωθῇ.

Τὸ παιδίον, λοιπόν, πρέπει νά διδαχθῇ νά ὁμιλῇ ἀκρι-
βῶς· νά λέγῃ τὰ πράγματα ὅπως εἶναι καὶ ὅχι νά με-
ταχειρήγῃται γλώσσαν μὴ ἀναποκρινομένην εἰς τὰ αἰ-
σθηματὰ του, διότι οὕτως ἐνδραρρύνεται ἡ ἀαλήθεια,
καὶ κατὰ μικρὸν καὶ ἀνεπαισθήτως ἀγεται εἰς τὸ ψεύδος,
ὃ δὲ ψεύστης εἶναι πάντοτε ψεύστης. Οὐδὲν ἄλλο αὐ-
ξάνει εἰς τὸν ἄνθρωπον τόσον πολὺ, ὅσον τὸ ψεύδεσθαι.
Τινὲς μάλιστα οὐδέποτε λέγουσι τὴν ἀλήθειαν. Τὸ ψεύ-
δος μὲ τοὺς τοιοῦτους εἶναι ὁ κανὼν, ἡ δὲ ἀλήθεια ἡ
ἐξαιρέσις. Πάσχουσιν, ὡς λέγουσι οἱ ἰατροὶ, ἀπὸ φρονίας
ψευδολογίας! Ἄπαντες δὲ σχεδὸν οἱ τοιοῦτοι ὀφείλουσι
τὸ ἐλάττωμα τοῦτο εἰς τὴν πρώϊμον αὐτῶν ἀνατροφῆν.

Ἄς διδαχθῇ λοιπὸν τὸ παιδίον ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμ-
φανίσεως τῆς διανοίας — ἀπὸ τῆς πρώτης προσπάθειας
πρὸς τὸ ὁμιλεῖν—νά ὁμιλῇ μὲ ἀκρίβειαν περὶ ὅλων τῶν
ἀντικειμένων, εἴτε ποταπᾶ, εἴτε οὐσιώδη εἶναι ταῦτα,
καὶ σὺν τῷ χρόνῳ τὸ παιδίον τοῦτο θέλει περιφρονεῖ τὸ
ψεύδος καὶ ἀκόμη νά ἦναι καὶ κατ' ἐλάχιστον ἀναληθής.

Πᾶσα μήτηρ ἐπομένως πρέπει νά διδάσῃ τὰ τέκνα
τῆς νά ἦναι ἀκριβῆ εἰς τὴν συνομιλίαν των, καὶ εἰς τὰς
ἐκθέσεις των—νά μένουσι ἀκριβῶς εἰς τὸ γράμμα τοῦ γε-
γονότος καὶ νά μὴ ζητοῦν νά τὸ καταστήσωσι θαυμαστόν.
Οἱ ἄνθρωποι λέγουσι πολλάκις περὶ τινος ἀνθρώπου,
«Δύνασθε νά πιστεύσῃτε πάντα λόγον, τὸν ὅποιον λέγει,
διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀκριβής.» Ἐνῶ δὲ ἄλλους λέγουσι, «
Ὅ,τι καὶ ἂν εἶπον αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ἀληθές,
διότι οἱ τοιοῦτοι δὲν ἐννοοῦν νά ἦναι φιλαλήθεις.»

Εἰς τὴν ἀκρίβειαν ὑπάρχει μεγάλη ὠριότης. Ἡ ἀ-
κρίβεια θέλει συναυξάνει μὲ τὸ παιδίον καὶ τέλος γίνεται
ἕξις ἢ δὲ ἕξις εἶναι δευτέρα φύσις.

ΛΥΔΙΑ.

(Ἀκολουθεῖ)

— Εἰς τὸ νομισματοκοπιῶν τῶν Ἡνωμένων Πολι-
τειῶν τῆς Ἀμερικῆς κόπτονται κατὰ μῆνα ἀργυρᾶ τάλληρα
ἄξια 10,000,000 φράγκων!

— Κατὰ τοὺς γενόμενους ὑπολογισμοὺς ὁ πορθὸς τοῦ
Παναμᾶ μετὰ τὴν ἀνοίξιν αὐτοῦ θὰ χρειαζέται πρὸς καλὴν
συντήρησιν αὐτοῦ περὶ τὰ 15,560,000 φράγκων, ἐνῶ τὰ εἰ-
σοδήματα του θὰ ἀνέρχωνται εἰς 50,000,000 φράγκων!

— Ὁ Ἀδωντὸρ φρένερ ἔλαθεν ἀντὶ μιᾶς χειρουργικῆς ἐγ-
χειρήσεως, τὴν ὁποίαν ἐξέτελεσεν εἰς τὸ πρόσωπον ἐνὸς τῶν
μεγιστάνων τῆς Ἰνδίας, τὸ ὅχι εὐκαταφρόνητον ποσὸν τῶν
10,000 λιρῶν, ἧτοι 250,000 φράγκων!

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΗΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος ἐτιμωρήθη μεγάλως διὰ τὴν ἀπάτην του;
2. Ποῖος ἀντημείβεθ' διπλοσῶς διὰ τὴν ἀκεραιότητά του;
3. Ποῖος ἐδείχθη σκληρότατος εἰς τὰ παιδία;

Συνδρομὴ « Παιδικῶν Διηγημάτων,» 8 κατ' ἔτος, ἐν Ἑλλάδι 40 λεπτ. ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ 60 λεπτ.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ 1890.—2251.